Ч. 1. Неділя 16 (3) січня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА принимають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Запрошенє до передплати.

З нинішним днем розпочали ми **двайцятий рік** нашого видавництва — найліпший доказ, що „Народна Часопись“ уміла придбати собі прихильників серед нашої суспільности. В тім дусї як і досі буде „Народна Часопись“ трудити ся й дальше та подавати своїм читачам крім всіляких вістий політичних і вістий з поля нашої суспільної працї як найдобірнійший материял для науки і забави, так, щоби бодай в малесенькій части заступала ті домашні бібліотеки, які мають инші народи. Але для того й звертаємо ся до наших прихильників і читачів з просьбою, щоби не забували на нашу часопись, а приєднували їй прихильників в як найширших кругах.

„Народна Часопись“ буде й в новім роцї виходити під тими самими услівями що досі, а іменно:

Для львівских передплатників в аґенциї дневників п. Ст. Соколовского пасаж Ґавсмана ч. 9 і для **передплатників на провінциї** в ц. к. Староствах:

на цілий рік . . . . . К 4·80 с.
на пів року . . . . . . „ 2·40 „
на чверть року . . . . „ 1·20 „
місячно . . . . „ —·90 „
поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 10, II. поверх, котрі хотять, щоби їм висилати **безпосередно почтою**

на цілий рік . . . . К 10·80 с.
на пів року . . . . . „ 5·40 „
на чверть року . . . „ 2·70 „
місячно . . . . „ —·90 „
поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

58 засїданє 1. сесиї IX. періоду.

Вечірнє засїданє сойму з дня 12-го с. м. відкрив п. Маршалок краєвий о год. 9½ при слабій участи послів. Розпочав дальшу буджетову дискусию довшою промовою пос. Король. Обговорював справу виборчої реформи і краєві фінанси.

По д-рі Королю забрав голос пос. Ґараніх і обговорював справи рільництва. Виступивши за проєктом добровільної рільничої орґанізациї запевняв відтак, що правительство зовсїм не предложило проєкту рільничої ради взглядно ради культури краєвої; через те й невірні донесеня певної части праси про зарядженя, які мав видавати в тій справі п. Намістник. З черги ремонстрував бесїдник против підвисшеня податку особисто-доходового, а особливо спадкового. Той проєкт взято з краю, котрий був колись взірцем поступу, а тепер сходить на дуже небезпечний шлях. В Анґлії сказано при нагоді дебати над викупном ґрунтів та надїленєм ними селян, що не потреба їх викуплювати, бо податками випре ся дідичів з землї. То грозить і нам. Проєкт спадкового податку разом з законом про спадщини може знищити більшу посїлість. Тут ходить о єї екзистенцию, тож треба протестувати против сего в надії, що опінія того сойму, котрий заслужено тїшить ся в державі добрим іменем, може зробити успішний вплив в відповіднім місци.

Третим і послїдним бесїдником, що промавляв в буджетовій дебатї на згаданім засїданю, був радикальний руский посол др. Макух. Обговорював справи краєвої адміністрациї, публичного безпеченьства, справи санїтарні і просьвітні.

На тім буджетову дискусию перервано і ухвалено відтак два наглячі внесеня пос. Сеника в справі запомог для погорільцїв села Волщнева і Надятич, жидачівского повіта.

Зрабованє „Реґента“.

Сьміховинка — М. Блянка.

В перших днях весни піднимало ся одного разу над безконечним морем домів міста Парижа так погідне небо, що не було на нїм видко анї однїсенької хмарки. Але сонце не мало ще на стілько тепла, щоби своїми лучами зломити ту студінь, яка остала ся ще була по острій зимі. Перед шинками і каварнями при бульварах стояли вже що правда принадні столи и крісла, але лиш мало хто там сидів.

Великі маси людий глотили ся по широких тротоарах, краєм котрих видніли ся дерева без листя—така була на них глота, що здалека можна було видїти, як безнастанно зміняла ся краска в тій товпі, як горою хитали ся білі пера на капелюхах елеґантних дам, то знов долиною показувала ся разяча червона краска войскових пантальонів та яскрава мішанина всіляких костюмів і дивоглядних уніформів жаків. А так само як тоті контрасти красок були ріжнородні й люди, які тут переходили і одні другим заступали дорогу. Здавало ся, мов би в тій глотї кождий з них плів ся кудись без пляну, не один щораз то знову випринав як тота филя, що потонувши знов піднимає ся, а все-таки кождий з них мав якусь свою цїль, кождий гнав до своєї мети і кождий поодинокий з цїлої тої купи людий був независимий від свого окруженя.

І як при березї моря, де филї з гуком і шумом розбивають ся об скали, так і тут на улицях гуділо і шуміло. Продавцї ґазет з цїлої сили викрикували назви своїх журналів, так, що навіть заглушували трубки самоїздів, туркіт дорожок та гуркіт тяжких возів наборових.

На перехрестю улиць стояли мов тоті скали, довкола котрих пливуть филї, поліцаї, що своїми білими булавами управильнювали величезний рух, підносячи їх що хвиля в гору. З автоматичною точностию слухали всї, вози зараз ставали, а піхотинцї ждали. Відтак струя виливала ся знову з бічної улицї на бульвар.

Перед реставрацию Ружмонта на бульварі Поасоніїєр сидів лиш один однїсенький гість коло круглого марморового стола і споглядав байдужно на тоту глоту. Не видів нїчогісенько, що там діяло ся перед ним на улици, бо був зовсїм занятий своїми гадками. Видко, що сидів вже довго так задуманий, бо з кави, яку єму горячу подали, а котра ще нерушена стояла перед ним, не піднимала ся вже ні найменша хмарка пари.

Тому самотному гостеви сьвітили ся якось дивно єго темно брунаві очи, якийсь трохи задумчивий блеск мов би від розрадуваня пробивав ся в них, здавало ся, мов би він в сїй хвили ставив собі якийсь найкрасший і найвеличавійший з замків у воздусї. Кінчастий, без сумніву за довгий ніс, високе кутнисте чоло, широкі уста з грубими губами і блїде лице з виставучими щоками творили разом з густим ясноблявим волосєм і виголеною короткою бородою більше якусь інтересну як хорошу постать. По ясних, до гори закручених вусах, знак, що він не обходить ся без опаски до вусів, було пізнати, що то якийсь Нїмець. З величезного будинку, потинкованого на червоно, де містить ся редакция ґазети „Matin“, вибіг хлопець з ґазетами на улицю. На руцї ніс пачку на червонім папери видрукованого надзвичайного додатку і ледви дихаючи зачав викрикувати, щоби перший зі всїх міг розпродати той додаток. Ледви десять кроків за ним вибіг другий, відтак третий, зараз за тим цїла громадка зложена з трох а відтак ще більше. І всї зачали выкликувати червоні надзвичайні додатки кождий по свому, стараючись зробити новину цікавійшою.

— Лувр замкнений задля рабунку!

— „Реґента“ зрабовано!

— Шукають злодія, що вкрав десять міліонів!

Оттак старав ся кождий надати новинї як найбільшої сензациї.

А червоні картки ішли з рук до рук, бо кождий був цікавий, що там знаходить ся в тім надзвичайнім додатку.

Хлопцї з ґазетами замішали ся небавком в глоту і щезли.

Хтось прочитавши такий додаток, кинув єго на землю якраз гостеви перед реставрацию Ружмонта під ноги а яскрава червона краска перебила єму єго мрії. Він глянув на землю і прочитав там надруковане великими грубими буквами: „Зрабованє „Реґента““.

Він схилив ся тодї чимскорше і вхопив вже поваляний папір з такою скоростию як

О год. $11\frac{1}{4}$ замкнув п. Маршалок краєвий засіданє, назначуючи слідуюче на четвер рано.

59 засіданє I. сесиї IX. періоду.

По полагодженю формальностий на початку засіданя приступлено до дальшої буджетової розправи.

П. Гупка (консер.) представив сумний стан краєвих фінансів. Народний парлямент показав ся безсильним і шкідливим.

В нашім краю тягар податків до податків тамує ціле економічне житє і треба справді бояти ся, що ще скорше як недобір краєвого, буде зростати недобір приватних буджетів, отже і національного. Подавано много ріжних причин нашого економічного занепаду і ріжні способи, як зарадити тому; а я подав одну: є нею старий польско-руский спір, котрий занимає всї думки і не позваляє нам заняти ся серіозно видвигненем краю з економічного занепаду. Та „руска квестия" не дає нам заняти ся реформами, як громадскою і аґрарною. В західній Галичині терен до тих реформ вже давно готовий, бо людовці перестали тілько аґітувати, а також демократия зах. Галичини готова на тім пункті до згоди. Однак радикальна аґітация у всхідній Галичині не допускає до тих так важних реформ. А рускі навіть найповажнїйші посли не мають відваги виступити в згоді з нами против того радикалїзму, що шкодить кождому народови. А утворенє сильної національно-рускої консервативної партиї то конечне условє тревалої згоди. Доси чули ми тілько від одного руского посла погляди, які могли би лягти в основу такої партиї: послом тим є п. Король. Тут цитує бесідник по руски промову п. Короля, в котрій він радить нищити радикалів. З тими виводами п. Короля, котрі він повторив вчера в иншій формі, заявивши притім, що стоїть на національно-рускім ґрунті, згодить ся певно кождий з присутних тут польских послів. З такою рускою партиєю згода можлива. Але тепер говорити про якесь скоре порозумінє передчасно. Однак і в будуччині нїколи не наступить та згода на основі рівного виборчого права. До такої реформи в сїм соймі нїколи не прийде *загальнє признанє на правици).*

Велика курия мусить лишити ся і то в такій самій силї як доси. Мусить також бути і курия міст. А сільских виборцїв не треба лучити разом біднїйших з богатшими, нехай кожда ґрупа має репрезентацию своїх інтересів. Русинам дамо тілько послів, кілько їм належить ся на основі оплачуваних ними безпосередних податків і інтеліґенциї. Не хотячи обнизити поваги польского Кола у Відни, мушу єму закинути, що допустило до відомого подїлу відшкодованя за торговельний договір з Румунією. Сего не закриє нїяка бляґа по дневниках, анї напасти на Намістника. Факт остане фактом: одвічальність за него упаде на партию, котра в краю така бундючна а у Відни така похила.

По Гупцї промавляв довше п. Стояловский і полемізував головно з бесїдниками консервативними. Бесїду свою закінчив п. Стояловский зазивом до польских сторонництв, аби в справах краєвих ішли солїдарно.

П. Ґурский обговорював переважно справи економічні, які належать до обсягу дїланя сойму. Згадавши вкінци про потребу польско-рускої згоди, виказував бесїдник цїлий ряд справ, яких полагодженя домагає ся як нарід польский так і руский.

На тім о год. $2\frac{1}{4}$ по полудни п. Маршалок відложив дальші наради до год. 8 вечером.

Новинки.

Львів, дня 15 січня 1909.

— **Іменованя і перенесеня.** С. Е. Цїсар призволив радникови висшого суду краєвого в окружнім судї в Золочеві Рудольфови Яцковскому на его просьбу перенести ся до краєв. суду у Львові та іменував радниками висшого суду краєв. у Львові радників при трибуналах першої інстанциї: Фльор. Малиновского у Львові, Йос. Карановича в Станиславові і др. Берзона у Львові, а радниками вис. краєв. суду при трибуналах першої інстанциї радників: Евст. Терлецкого у Львові для Золочева і Теоф. Гелитовича для Станиславова. — Дирекция почт і телеграфів іменувала укінчених учеників шкіл середн.: Алойс. Табенцкого, Ст. Каіма, Стеф. Пасселю і Войт. Ожоґа, Мих. Гавлїковского і Ад. Ольшіньского практикантами почтовими.

— **Письменні іспити** під надзором (клявзурові) кандидатів званя учительского в ґімназиях і школах реальних та кандидаток тогож званя в женьских лїцеях відбудуть ся у Львові в днях 10 і 11 лютого с. р. а відтак послїдують устні іспити. Кандидати і кандидатки, котрі наміряють приступити до того іспиту в тім реченци повинні повідомити о тім дирекцию комісиї устно або письменно найпізнїйше до дня 4 лютого с. р. і подати докладний обем предметів іспиту.

— **Надзвичайні загальні збори** краєвого рільничого тов. господарского „Сїльский Господар" відбудуть ся у Львові дня 14 лютого 1910 о год. 3 пополудни в льокали товариства. На дневнім порядку зміна статутів. За видїл: Др. Ев. Олесницкий, Г. Величко.

— **Самоубийство.** В Яворові відобрав собі житє в наслїдок материяльної руїни Володимир Чапек рисовник тамошного варстату забавкарского стрїливши собі з револьвера в голову. Погибший був вдівцем і полишив 4 незаосмотрених дїтий.

— **Крадежі.** В ночи з четверга на пятницю добули ся злодії до склепу Рузї Дістлер під ч. 74 при ул. Городецкій і вкрали з підручної каси 18 кор., а крім того 30 дитинячих фартушків, 18 мужеских сорочок, 20 спідниць, 100 всїляких брошок, 40 пар скарпиток, 15 шифонових фартушків, всего разом на 800 К. Мабуть тоті самі злодії добули ся до склепу з зелїзними товарами Мойсея Цвібля при ул. Городецкій і вкрали 200 К готівкою і товарів на яких 1000 К.

— **Дрібні вісти.** В анкеті скликаній Міністерством просьвіти до Відня в справі фізичного вихованя молодежи бере участь звиш 70 осіб з поміж учителїв, лікарів, руховиків і ин. З Русинів бере участь проф. Ів. Боберский. — На Пруті в Снятини віддано до ужитку новий зелїзничий міст. — Громади: Морозовичі, Торгановичі, Лукавиця і Лопушна самбірского повіта внесли до сойму петицию о заснованє руської ґімназиї в Самборі. — В Умани скажена собака покусала 35 учеників професіональної школи і учительку. Школу замкнено. — В Чесанові покусав скажений пес доньку тамошного ґеометра п. Скібіньского. Дївчину відвезено до заведеня дра Буйвіда в Кракові.

— **Нещасливі пригоди.** Селяни з Липниці горішної Михайло і Ефрозина Козеки, виходячи сими днями з дому, полишили без всякого дозору двоє своїх дїтий в віцї від 7 до 9 лїт. Дїти в часї неприсутности родичів бавили ся сїрничками і запалили солому в лїжку, а від диму, який з того наробив ся, подушили ся. В справі сїй розвів суд повітовий в Рогатинї карно-судове слїдство. — В Кійданцях, в стайни двірскій — як доносять із Збаража — бугай пробив рогами дозорця стайнї Антона Крупу, котрий згинув на місци. — В ночи з передтамтої пятниці на суботу загоріла

той, що вже кілька днів не їв, кусень хлїба.

Відтак став читати слово за словом не конче довгу новинку. Прочитав єї борзо, але відтак прочитав ще раз і ще третий раз. При очи зачали єму ще більше сьвітити ся, кров набігла єму до лиця а єго права рука зачала нервово бубнити по марморовій плитї.

Відтак червоний папір впав знов на землю.

*

То було тиждень тому назад — там на горі на Монмартр. В Мулєн де ля Ґалєт відбув ся баль. Звідтам пішли они до таверни (шинку) Сен Пієр, він сам, Віктор Боже, і ще три товариші: маляр Ґастон Сантіє, кабаретовий співак Моріс Делїналь, котрий забрав з собою свою товаришку малу Блянку Маріон і Едмон Лякроа, котрий творив прималюючу ілюстрацию до біблїйних слів: Не сїють і не збирають, але отець небесний все-таки їх виживляє. Він був собі трохи череватий, товста шия звисала з обох боків на замащений завсїгди ковнір, бо він носив лиш такий, котрий єго приятелї скинули, бо сьвіжого біля не любив так само, як і якогось нового сьвітогляду. Придержував ся тої гадки, що чоловік як до сьвітогляду та і до біля мусить насамперед привикати, насамперед познакомляти ся з ними, заким аж они зачнуть єго гріти і одушевляти. Величезний носиско був завсїгди такий червоний як сьвіжа бресква а Лякроа говорив, що то суть наслїдки якоїсь нервової хороби і нїхто єму того не перечив. З чого жив той волоцюга, того нїхто не знав, бо нїхто ще не видів, щоби він працював, але він жив собі таки досить вигідно, як то видко було по єго лици. Делїналь говорив бувало про него, що єму не треба більше щастя, бо він і без того жиє з чужої кишенї.

Зовсїм инший був Делїналь. Він носив завсїгди сьвіжо випрасувану сорочку, на єго білій камизельцї не знайшов би був нї найменшого порошку, а єго цилиндер належав до займавостий на Монмартр. Єго голова, подовгаста як сливка, з лисим горішним кінцем спочивала скривлена в один бік на короткій грубій шиї а боками спадало кругло підтяте, довге волосє аж на плеча. Борідка як мушка так само темно брунява як і вуси закривала трохи підборідок, що дїлив ся на дві части. Була то люблена у всїх кабаретах фіґура і виспівував думки з таким чувством, що декому сльози ставали в очах.

Єго товаришка Блянка Маріон була мала і рухлива, з чорними як вовча ягода очима і з завсїгди усьміхненими устами, щоби єї зуби можна подивляти.

Ґастон Сантіє був то собі чоловік з лиця зовсїм невизначний. В стежнім листї, висланім за ним, було би певно вписане в кождій рубрицї „звичайний". Тим більше клонив ся він до якогось дивацтва і любив особливо боронити хоч би й найдивнїйші примхи. Яко маляр належав очевидно до виключених а попри то займав ся всїлякими річами, що поплачували лїпше як замальовуванє полотна.

„Хробак" — так називали постійні гостї свій шинок — був то довгий низький льокаль з закоптїлими стїнами, на котрих красували ся шкіци і рисунки артистів, що сюди заходили а крейдкою був вписаний неодин насьмішливий стишок.

Товариство позасїдало було коло „катового стола". Настрій був трохи розруханий. Ґастон Сантіє, котрого лице піби аж горіло, так було червоне, забавляв товариство. А нинї були єго противниками лиш Лякроа і Віктор Боже.

Не треба аж конче якогось окремого таланту до кождої роботи. Так само як малюю образ, міг би я й книжки писати або й товчи камінє.

Але робота позістане завсїгды однакова, — зачав глузувати Лякроа. — Камінє і книжки або щонебудь, що попаде ся в твої руки, буде мати на собі такий самий Каїнів знак як і твій „Каїн".

Так назвав був, бачите, Ґастон Сантіє свій образ, що був виставлений в сегорічнім сальонї виключених і вигляд більше на якесь полотно, обкинене ріжнобарвним горохом.

(Дальше буде).

в Чесанові жидівска родина. Жид погиб, а жидівку, котру знайдено ще живу на підлозі, відратовано.

Всячина

для науки і забави.

— **Конець сьвіта від комети.** Сьвіт ся кінчить! Як взяти на увагу всі тоті лайдацтва, які діють ся на сьвіті і такі процеси як Боровскої в Кракові а скандальний, який закінчив ся вчера у Львові, в котрім ставали перед судом два урядники, обжаловані о обманьства, з котрах один обманював тестя, щоби видерти гроші від него а другий єму помагав; коли взяти дальше на увагу й сегорічну якусь дивну зиму, то можна би справді гадати, що вже надходить конець сьвіта. Ба, француский астроном Флямаріон, звістний із своєї буйної фантазиї, заповідає таки направду конець сьвіта і то від комети, котра лиш махне своїм хвостом і нас вже не стане. Чи й наша земля тоді розлетить ся на куснї і щезне десь в просторі сьвіта, того Флямаріон не каже.

Заповіджена катастрофа має настати вже дня 18 мая 1910 р. В тім часї прийде комета Гелея, котра тепер що раз близше підходить до сонця і землї так близько, що конець єї хвоста, скоро буде досить довгий, чого ще тепер не можна знати, засягне аж по за дорогу землї. Ся комета єсть ще доси так далеко від землї, що єї ще не видко голим оком. Дня 26 грудня м. р. була она віддалена від землї на 205 міліонів кільометрів а дня 19 мая 1910 підійде вже так близько, що буде віддалена лиш на 20 міліонів кільом. День перед тим, отже дня 18 мая стане она в рівній лінії з землею і сонцем і тоді то має настати катастрофа, яку заповідає Флямаріон. Він каже, що в хвості тої комети можуть бути якісь троячі ґази а як би они ще й були досить густі, то всі люди на земли могли би від них подушити ся. Єсть однак повна надія, що до того не прийде, бо земля вже нераз переходила через хвости комет і не то що їй нічого не стало ся, але навіть на земли тих хвостів не замічено. Здає ся, що й сего року так буде.

— **История чорної перли.** Льондоньскі ґазети розповідають таку історию: В маю 1897 р. явив ся у одного з тамошних ювілерів при ул. Бонд якийсь елеґантно убраний пан і зажадав, щоби єму показали якусь незвичайну дорогоцінність, котру він хотів би купити на дарунок для своєї нареченої. Ювілер мав случайно дуже рідку, але й дуже красну і дорогу чорну перлу та сказав, що продав би єї за 2000 фунтів (48.000 кор.) Той пан згодив ся на то і сказав, що заплатить переказом до банку, а перлу відбере аж тоді, коли банк виплатить назначену суму. Банк виплатив дійстно жадану суму, а згаданий закупник явив ся по 48 годинах і відобрав собі перлу. Дата чека булаз 13 мая 1897.

Під конець вересня тогож самого року явив ся той панок знову у того самого ювілера і сказав, що хотів би для своєї жінки докупити ще другу таку саму чорну перлу як тота, котру він давнійше купив. Ювілер відповів єму на то, що такої самої дуже трудно знайти, а як би й знайшла ся, то коштувала би ще дорожше. Елеґантний панок сказав єму тоді, що єму байдуже про ціну, лиш коби міг де знайти таку другу. Тоді ювілер став допитувати ся а навіть оповістив в ґазетах, що купив би таку а таку чорну перлу.

В кілька неділь зголосив ся у ювілера якийсь Француз, котрий сказав, що вичитав в ґазетах, що хтось хоче купити чорну перлу; він має таку, але продав би лиш за 3.500 фунтів. Ювілерови дуже сподобала ся тота перла, бо була подібнїсенька до тої, яку купив у него згаданий повисше панок, котрий сказав, що виїзджає на якийсь час до Америки. По довгім торзї заплатив він за ту перлу 3000 фунтів (72.000 кор.), але від жовтня 1897 р. жде він до нинї надармо, щоби той якийсь загадочний панок вернув з Америки і купив у него другу перлу. Він через свого спільника відпродав єму назад тоту саму зі значним заробком.

— **Що значить уміти собі порадити.** Якийсь дурисьвіт в містї Єнї уставив собі був при одній з тамошних улиць буду і продавав в ній свої чудотворні ліки. Як міг і вмів, захвалював їх на ціле горло, але люди якось не спішили ся і не заглядали до єго буди. Нїхто видко не вірив в захвалювані чудотворні ліки; дехто говорив єму навіть просто в очи, що єго ліки до нічого. Аж ось видить він, що до єго буди підходить славний на весь сьвіт лїкар, професор Тайхмаєр і надумавшись борзо, каже: От, видите, добрі людоньки, щоби ви знали, що мої ліки добрі, то я спитаю онтого високоповажаного доктора, що онтам іде.

Коли учений підійшов до того місця, де стояла буда нашого знахоря, відозвав ся сей до него: Правда, пане професор, mundus vult decipi, ergo decipiatur (сьвіт хоче, щоби єго дурити, отже треба єго дурити), чи як ви кажете?

— Авжеж що правда! — сказав на то Тайхмаєр.

— Отже чули ви людоньки добрі? — Він сказав, що мої ліки добрі — сказав тоді той знахор а єго буда наповнила ся зараз людьми так, що мало єї не рознесли.

Телеґрами.

Будапешт 15 січня. Як в партиї Кошута так і Юшта відбула ся вчера вечером дискусия над сполученєм обох партий. По обох сторонах проявляє ся в засаді готовість до фузиї. Кошут заявив в своїм клюбі, що дуже охотно згодить ся на таку фузию.

Петербург 15 січня. Начальник м. Одеси ґен. Толмачев іменований помічником фінляндского ґубернатора.

Петербург 15 січня. Царский указ розширяє повновласть секретаря Ґаріна і уповажняє єго до ревізиї всїх войскових інституций.

Петербург 15 січня. „Нов. Время“ виступає против проєкту американьского що до невтралізациї Манджуриї і називає єго злим жартом новорічним.

Владивосток 15 січня. З Камчатки доносять: З причини, що не приплив корабель, котрий удержує рух з полуднем, вислано відділ з 34 вояків до північного побережа півострова. Жителї виставлені на голод і студінь та позбавлені можности одержуваня поживи. Підчас транспорту з Камчатки до Владивостока згинуло 11 людий від морозів.

Рим 15 січня. Аґентия Стефаніґо заперечує вість о вибуху непокоїв в Ерітреї та заперечує також чутку, мов би італіяньске правительство мало намір вислати туди войско.

Цїна збіжа У Львові.

дня 14 січня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	13.30	до	13·50
Жито	9·30	„	9·50
Овес	7·40	„	6·50
Ячмінь пашний	7·10	„	7·50
Ячмінь броварний	7·50	„	8·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	—·—	„	—·—
Вика	7·40	„	7·70
Бобик	6·90	„	7·10
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70·—	„	85·—
Конюшина біла	75·—	„	85·—
Конюшина шведска	70·—	„	85·—
Тимотка	27·—	„	29·—

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, 5·50, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, 10·30.

З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*), **$2^{\underline{05}}$**, 5·53, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, $10^{\underline{12}}$.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^{2}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·10.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 $11^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{35}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11^{\underline{15}}$.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.

До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10^{\underline{38}}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.

До Сокаля: 6·14, 11.05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, $8^{\underline{39}}$, $11^{\underline{32}}$.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), $6^{\underline{30}}$, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·–.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.

До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Наук. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всїх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелї дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповідання.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірос: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Грімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Споминн з Атен з ілюст. бр 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілю Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Днїпрова Чайка, Коза Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На врічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2 діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глїбів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хліба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
Б. Грінченкова: Леґенди і оповідання, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).